

We zijn vandaag weer eens in arbeidsvreugde uitbetaald

Er is iets met dat kind, maar wat...

Spelregels voor vakantie

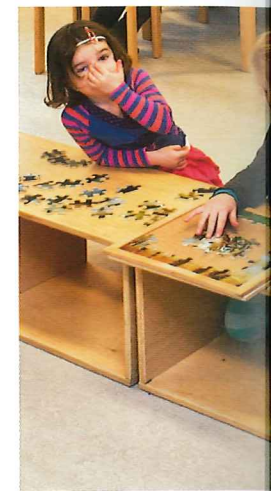
HR-beleid en de actieplannen

Schoolleider cruciaal in andere tijden

cnv Schoolleiders

4

mei 2012, 6^e jaargang

inhoud

rubrieken

- 04 Actueel
- 07 CNVStandpunt
- 13 Open Mind
- 16 Vraag & antwoord
- 23 Mijn school
- 27 Column Dirk van Boven
- 30 Column Chris Lindhout
- 31 Ledenactueel

- 08 **We zijn vandaag in arbeidsvreugde uitbetaald**
Door Chris Lindhout
- 11 **Er is iets met dat kind..., maar wat?**
Door Chris Lindhout
- 14 **Rust door regie**
Door Annemieke Schoemaker
- 19 **25 Bijbels en een Koran**
Door Wim Oostra
- 20 **HR-beleid en de actieplannen**
Door Myriam Lieskamp
- 24 **Andere tijden: rol schoolleider cruciaal**
Door Lucy Beker
- 28 **Een moeilijk gesprek**
Door Martin de Kock
- 29 **De complexiteit van verzuim**
Door Joke van Hardeveld

We zijn vandaag weer eens in arbeidsvreugde uitbetaald

De instroom van vakkundig personeel in de metaalsector; het is een blijvend probleem. Vmbo-scholen, roc's en het bedrijfsleven, ze werken maar al te vaak langs elkaar heen. En ook docenten zijn niet altijd even enthousiast met hun vak bezig of moeten aanstormende metaalarbeiders op een aftands en verouderd machinepark de kneepjes van het vak bijbrengen. Het is het dilemma waarvoor de BV Nederland staat. Zo anders gaat het in Rijssen.

Vmbo-docent Wim van de Merwe, verbonden aan de Christelijke Scholengemeenschap Reggesteyn te Rijssen, gaat de uitdaging aan. Van de Merwe geldt in den lande als een groot voorbeeld en voorvechter van gedegen metaalonderwijs. 'Zijn' klaslokaal in Rijssen is uitgerust met het nieuwste van het nieuwste aan machinerieën. Mede dankzij de plaatselijke metaalindustrie. Wim van de Merwe werkt vol passie.

'Beroepstrots is hopelijk besmettelijk'

MOOIE PRAATJES

Apart is het volgende verhaal. Het gebeurde na een inleiding door FME-voorzitter Jan Kamminga. "Die mooie praatjes kennen we wel", zeiden de leraren metaal tegen hem. "Gaaf u maar eens een weekje bij dat tuig voor de klas staan. Ik moet nog vier jaar, vijf maanden, drie weken en twee dagen, voordat ik met pensioen ga."

En nu weet iedereen: docent zijn in Amsterdam-Oost is wat anders dan in Rijssen, waar Van de Merwe nog een leerling kan aanspreken op het feit dat hij met volle mond praatte... en die leerling luisterde gedwee! Probeer dat maar eens in Amsterdam, dan heb je meteen een grote bek of een stamp voor je kop te pakken...

BEROEPSTROTS

Wim van de Merwe is een bijzondere leraar techniek. Hij is no-nonsense en geeft al tientallen jaren les in metaaltechniek. Van de Merwe heeft het het beste naar zijn zin als een van zijn pupillen weer eens een klinkende prijs in de wacht heeft gesleept op de jaarlijkse Vakkanjers wedstrijden. "Leuk, hè? Ze hebben er zelfs mee op de voorpagina van de Telegraaf gestaan. Ze zijn er overal over geïnterviewd." Op de vraag waarop hij het meest trots is, zegt van de Merwe: "Dat ik elk jaar weer iets uit een leerling haal van wie anderen denken 'dat redt die jongen niet'. Als ik dat toch naar boven krijg, ben ik tevreden". Beroepstrots is hopelijk besmettelijk.

Van de Merwe heeft gelukkig niet doorgeleerd in de organisatiekunde, maar heeft wel haarscherp in de smiezen wat er op veel beroepsscholen (en andere organisaties) mis is: teveel managers en te weinig Wimmens. Wat schiet je immers op met die wildgroei aan adjuncten, teamleiders en unitmanagers? Wim van de Merwe en al zijn collega's werken snoeihard, omdat ze apetrots zijn op wat ze doen. Niet vanwege al die bazen en baasjes. Hun beroepstrots drijft hen voort. En je moet maar hopen dat diezelfde baasjes daarvan af blijven met al hun geleerde prietpraat. Geven ze hem het vertrouwen? Of geven ze al die Wimmens meer regels en voorschriften? Hopelijk geven ze vooral vertrouwen. ►

Van de Merwe geeft al tientallen jaren les in metaaltechniek.

ARBEIDSVREUGDE

Ik moet vaak denken aan een oud-collega van me die na een al weer veel te lange werkdag diep zuchtte, maar tegelijk innig tevreden uitriep: 'we zijn vandaag weer eens in arbeidsvreugde uitbetaald'. Wie 's avonds met dat gevoel naar huis gaat, is een benijdenswaardig mens.

'Een voorbeeld van iemand met passie voor zijn vak'

Waarom dit verhaal? Het is een voorbeeld van iemand die passie heeft voor zijn vak. Dat is niet de makkelijkste eigenschap in het onderwijs van vandaag. Maar wel een eigenschap die je fris en fruitig houdt en je leert vechten tegen alle rimram die 'van bovenaf' op je wordt losgelaten.

Slapen al die Wimmen elke nacht lekker? Vast niet, maar zonder die Wimmen, die zien dat geldelijke beloning niet zo'n heel beste raadgever en motivatie is, zijn de leerlingen overgelaten

aan docenten zonder passie en zal de klaagcultuur alleen maar toenemen. En leraren die klagen, krijgen klagende (ongemotiveerde) leerlingen. Dus de nullijn zomaar accepteren? Nee, maar laat je arbeidsvreugde er niet door bederven.

Fijn om zo'n Wim in je team te hebben? Ja, er gebeurt wat en je organiseert je eigen tegenstand en nee, want makkelijk zijn ze niet.

Zonder hartstocht van de leraar leert een leerling niet wat hartstocht betekent. Pas als je de titel van dit verhaal begrijpt, begrijp je waar onderwijs om draait. ■

Chris Lindhout